

За приятелитѣ си.

„Никой нѣма по-голъма любовь
отъ тази, щото да положи нѣкой душата
си за приятелитѣ си. *)

Сега ще говоря върху думитѣ: „Да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си.“ Този стихъ подразбира вжтрешно единство на нѣщата. Това единство се осмисля само въ разнообразието. Разнообразието въ природата пѣкъ е изразъ, проява на Божествената хармония. Подъ думата „проява“ умнитѣ хора, адепитѣ, мждрецитѣ разбиратъ разумното начало въ живота. Като казвамъ „разумно начало“, азъ нѣмамъ предъ видъ студения човѣшки разумъ, който се проявява при 250⁰ подъ нулата, но говоря за висшия разумъ, който носи условия за човѣшката душа. При 250⁰ подъ нулата нѣма животъ. Това не значи, че животътъ се е унищожилъ, но не може да се прояви. И при 5000⁰ подъ нулата животътъ не може да се унищожи. Тѣй щото, подъ думата „разумно начало“ ние разбираме Любовта, която носи животъ. Тази Любовь е наречена Божия Любовь. Обаче, хората изявяватъ любовта по различенъ начинъ, вследствие на което се явяватъ редъ противоречия въ живота. Тия противоречия обезвѣрватъ хората. Нѣкой казва: Азъ не вѣрвамъ въ никого и въ нищо. Казвамъ: да не вѣрвате въ хората, били тѣ ваши майка или баща, братъ или сестра, разбирамъ; но да не вѣрвате въ Онзи, Който ви е създалъ, Който ви е пратилъ на земята да се развивате, да учите, не разбирамъ. Да не обичате оння, които сж ви направили редъ пакости и злини, разбирамъ, това е човѣшко; но да не обичате Онзи, Който ви е далъ всички блага въ живота — не разбирамъ.

Азъ нахвърлямъ тия въпроси за разсждение, безъ да ги обяснявамъ, защото всичко, което се обяснява, губи своята чистота. Какъ може да се обясни Великото въ свѣта? Въ това отношение, ние постъпваме като музикантитѣ: взимаме нѣколко тона, съчетаваме ги, образуваме отъ тѣхъ акордъ, който влиза въ хармония съ цѣлото, безъ да обясняваме на хората, какъ сме постигнали тази хармония. Следователно, да пѣешъ, да свиришъ, това е въ реда на